Mensahe Apat

Ang Ikaapat na Yugto ng Awit ng mga Awit—
Tinawag nang Mas Masidhi upang Mamuhay sa loob ng Tabing
sa pamamagitan ng Krus pagkatapos ng Pagkabuhay na muli

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 6:4a, 13

I. Sa pamamagitan ng kanyang pamumuhay sa pag-akyat sa langit ni Kristo bilang bagong nilikha sa pagkabuhay na muli, ang mangingibig ni Kristo ay gumugulang sa kayamanan ng buhay ni Kristo upang hindi lamang siya maging isang halamanan kay Kristo (A. A. 4:12—5:1; 6:2) bagkus ay santuwaryo rin ng Diyos, na isinasagisag ng Tirzah, at pananggalang nito, na isinasagisag ng Herusalem (b. 4a):

A. Pinupuri ng hari ang kagandahan ng kanyang mapagmahal na naghahanap sa pamamagitan ng pagpapahayag, "Ikaw ay kasingganda ng Tirzah, aking mahal, / Kahali-halina na gaya ng Herusalem"—b. 4a.

B. Ang Tirzah, isang kabisera ng lunsod ng mga hari ng Israel at ang lugar ng palasyo ng mga hari (1 Hari 14:17; 15:21; 16:23), ay binabanggit dito sa isang positibong kahulugan upang isagisag ang santuwaryo ng Diyos, ang pinaninirahang lugar ng Diyos bilang Hari; ang banal na lunsod na Herusalem ay ang kabisera ng Judah at ang pananggalang ng pinaninirahang lugar ng Diyos, ang templo, sa lupa.

C. Sa Lumang Tipan, ang pagtatayo ng Diyos ay isinasagisag ng Tirzah at Herusalem; sa Bagong Tipan, ang pagtatayong ito ay ang organikong Katawan ni Kristo; sa kahuli-hulihan, ang pagtatayo ng organikong Katawan ni Kristo, na siya ring asawang babae ni Kristo (Efe. 5:25-32; cf. Gen. 2:22), ay mapasusukdol sa Bagong Herusalem, ang banal na lunsod bilang kaganapan ng dakong Banal ng mga Banal, ang mutuwal na tirahan ng Diyos at ng Kanyang tinubos sa kawalang-hanggan (Apoc. 21:2-3, 16, 22).

II. Ang maging isang halamanan kay Kristo ay ang maging mayabong sa elemento ng buhay ni Kristo kalakip ang di-malirip na kayamanan nito; ang maging santuwaryo ng Diyos ay ang maitayo (may kaugnayan sa pagtatayo ng Katawan ni Kristo) sa paglago sa buhay ni Kristo kalakip ang di-malirip na kayamanan nito tungo sa paggulang—Efe. 3:8; 4:12-16:

A. Bagama't ang santuwaryo ng Diyos ay nasa kalangitan, nahahati ito sa dalawang seksiyon sa pamamagitan ng tabing, na sumasagisag sa ating laman—Heb. 10:19-20.

B. Kaugnay kay Kristo, ang tabing sa santuwaryo ng Diyos ay nahati sa panahon ng pagkapako sa krus ni Kristo (Mat. 27:51), subalit kaugnay sa mga mananampalataya, nananatili pa rin ito para sa layunin ng pagtutuos ng Diyos sa kanila.

C. Si apostol Pablo ay gumulang sa buhay ni Kristo, namumuhay sa pag-akyat sa langit ni Kristo, gayunman ay hinayaan pa rin siya ng Diyos na magkaroon ng tinik sa kanyang laman sa pamamagitan ng sugo ni Satanas upang pigilan siyang labis na magmataas—2 Cor. 12:7.

D. Sa Kanyang ekonomiya, isinisilang na muli muna tayo ng Diyos sa ating espiritu sa pamamagitan ng Kanyang pagkabuhay na muling buhay (Juan 3:6; Roma 8:10; 1 Ped. 1:3); pagkatapos ay tinatransporma Niya tayo sa ating kaluluwa sa pamamagitan ng isang panloob, metabolikong proseso, dinadala si Kristo at ang Kanyang kayamanan tungo sa ating katauhan bilang ating bagong elemento at sinasanhi ang ating luma,

natural na elemento na unti-unting maalis (2 Cor. 3:18; Roma 8:2); sa huli, ang ating katawan ay binabagong-anyo upang maiwangis sa katawan ng kaluwalhatian ni Kristo sa Kanyang pagbabalik (Fil. 3:21; Roma 8:23).

III. Mayroon pa ring pangangailangan sa huling pagtawag ng Panginoon sa atin upang mamuhay sa loob ng tabing sa pamamagitan ng isang mas matinding pagdaranas ng krus sa pagtutuos sa ating laman pagkatapos ng ating pagdaranas ng Kanyang pagkabuhay na muli bilang bagong nilikha ng Diyos:

A. Pagkatapos habulin ng mangingibig ni Kristo si Kristo para sa kasiyahan at naabot ito sa unang yugto ng Awit ng mga Awit, tinawag muna siya ng Panginoon upang mailigtas mula sa kanyang sarili sa pamamagitan ng pagdaranas sa Kanyang krus noong siya ay naihiwalay dahil sa pagsisiyasat sa sarili; pagkatapos ay tinawag siya nang higit pa ng Panginoon upang mamuhay sa Kanyang pag-akyat sa langit bilang bagong nilikha ng Diyos sa pagkabuhay na muli; ngayon sa kahuli-hulihan, tinatawag siya ng Panginoon upang mamuhay sa loob ng tabing sa dakong Banal ng mga Banal, sa Diyos Mismo, upang tamasahin ang napasukdol na Diyos na naisakatawan kay Kristo—cf. Heb. 10:22:

1. Ayon sa ekonomiya ng Diyos, gaano man tayo gumulang at maging espiritwal, hangga't tayo ay nabubuhay sa lupa, yaon ay, hangga't ang ating katawan ay hindi pa nababagong-anyo (Roma 8:23; Fil. 3:21), taglay pa rin natin ang laman, na siyang tabing.
2. Kailangan nating matutuhan na dumaan sa tabing sa pamamagitan ng pagdaranas ng pagtutuos ng krus araw-araw upang makapamuhay tayo sa loob ng tabing, sa dakong Banal ng mga Banal—1 Cor. 15:31; Luc. 9:23.
3. Kapag pumapasok tayo tungo sa Pinakabanal, pumapasok tayo tungo sa Diyos at nagiging ang santuwaryo; sa pakahulugang ito ay nagiging Diyos tayo sa buhay at kalikasan ngunit hindi sa pagka-Diyos; bilang tunay na Shulamita, tayo ay nagiging duplikasyon at pagpaparami ni Kristo, na siyang "ang totoong Diyos at buhay na walang hanggan"—1 Juan 5:20.
4. May tatlong kahanga-hangang aytem sa loob ng Kaban sa dakong Banal ng mga Banal para sa ating pagdaranas at pagtatamasa:
    a. Ang natatagong manna sa loob ng gintong palayok ay tumutukoy sa Diyos Ama bilang dibinong pinagmumulan ng lahat ng panustos—Exo. 16:32-34; Apoc. 2:17a.
    b. Ang umuusbong na tungkod ay sumasagisag kay Kristo bilang pagkabuhay na muli; sa gitna ng tatlo sa Dibinong Trinidad, ang ikalawa ay ang pagkabuhay na muli—Bil. 17:1-11; Juan 11:25.
    c. Ang mga tapyas na pinagsulatan ng kautusan ay tumutukoy sa kautusan ng Espiritu ng buhay bilang panloob na kautusan sa ating espiritu (Roma 8:2, 10), isinasagisag ng mga tapyas na pinagsulatan ng tipan (Exo. 25:16; 31:18; Deut. 10:1-5; Jer. 31:33).
    d. Kailangan nating makita na ang Ama ay nasa loob natin (Efe. 4:6), ang Anak ay nasa loob natin (Col. 1:27; 2 Cor. 13:5), at ang Espiritu ay nasa loob natin (Roma 8:9).
    e. Samakatwid, ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu ay naninirahan sa dakong Banal ng mga Banal; kapag pumapasok tayo sa ating espiritu bilang ang praktikal na dakong Banal ng mga Banal, pumapasok tayo tungo sa Diyos at

tinatagpo ang Ama bilang pinagmumulan ng panustos, ang Anak bilang pagkabuhay na muli, at ang Espiritu bilang kautusan ng buhay.

B. Dito, ang lahat ng naghahanap kay Kristo na namumuhay sa dakong Banal ng mga Banal, sa napasukdol na Tres-unong Diyos, ay nagtatamasa sa naproseso at napasukdol na Tres-unong Diyos sa pinakaganap na sukat; ito ang pinakamataas na yugto sa karanasan ng mangingibig ni Kristo na ipinakikita sa Awit ng mga Awit.

IV. Sa kahuli-hulihan, iwinawangis tayo upang maging ang kahanga-hangang Shulamita, na siyang, bilang duplikasyon ni Solomon, ang pinakadakila at huling sagisag ng Bagong Herusalem bilang kapareha ni Kristo—6:13; Apoc. 21:2, 9-10; 22:17a:

A. Kung paanong si Haring Solomon ay naging isang probinsiyano upang ligawan ang isang probinsiyana upang gawin siyang kanyang reyna, kanyang duplikasyon, ang Diyos sa loob ni Kristo ay naging isang tao upang ligawan ang tao upang gawing Diyos ang tao sa buhay, kalikasan, kahayagan, at pangsyon ngunit hindi sa pagka-Diyos upang maging kasintahang babae ni Kristo—Mat. 9:15; Apoc. 19:7; cf. Awit 45:1-3, 9, 13-14.

B. Inihahayag ng Biblia na ang Diyos ay naging tao upang ligawan tayo at ngayon ay ninanais Niyang ligawan natin Siya sa pamamagitan ng ating pagiging dibino para sa Kanyang kahayagan sa pamamagitan ng ating personal, magiliw, pribado, at espiritwal na kaugnayan sa Kanya—Ecl. 1:2; A. A. 1:1-8; cf. 2 Cor. 2:10; Exo. 33:11; Roma 8:4, 6; 1 Cor. 2:15.

C. Ang *Shulamita* ay ang pambabaeng anyo ng *Solomon,* nagpapahiwatig na ngayon ang mga mandaraig ay naging tulad ni Kristo sa buhay, sa kalikasan, sa kahayagan, at sa pangsyon ngunit hindi sa pagka-Diyos para sa pagsasagawa ng ekonomiya ng Diyos.

D. Ang Shulamita ay inihahalintulad sa sayaw ng dalawang kampo, o dalawang hukbo (Heb. *mahanaim*), sa paningin ng Diyos; pagkatapos makita ni Jacob ang mga anghel ng Diyos, ang dalawang hukbo ng Diyos, pinangalanan niya ng Mahanaim ang lugar kung saan siya naroroon at hinati ang kanyang mga asawang babae, mga anak, at mga pag-aari tungo sa "dalawang kampo"—A. A. 6:13; Gen. 32:1-2:

1. Nang si Jacob ay nasa daan na upang harapin si Esau, sinalubong siya ng mga anghel ng Diyos, at tinawag niyang Mahanaim ang lugar na iyon—bb. 1-2.
2. Pagkatapos niyang makita ang mga anghel bilang dalawang hukbo ng Diyos, hinati ni Jacob ang kanyang mga asawang babae, mga anak, at mga pag-aari tungo sa dalawang grupo, o "dalawang hukbo," nagpapahiwatig na higit pa tayong nakapananagumpay at nagpapasan tayo ng matibay na patotoo—b. 7.
3. Ipinapahiwatig din nito na hindi nais ng Diyos ang "mga higante" kundi ang mga marurupok lamang, ang mga mas mahihina, ang mga babae at mga bata—2 Cor. 11:29; Roma 9:16.
4. Hindi nais ng Diyos yaong mga malalakas sa kanilang sarili; yaong mga ibinibilang na karapat-dapat na maging mga mandaraig ay ang mga mas mahihina na lubos na dumedepende sa Panginoon sa prinsipyo ng Katawan—1 Cor. 1:26-28; 2 Cor. 11:29; 12:9-10; 13:3-5; Apoc. 3:8; 1 Ped. 5:5; Deut. 32:30; Ecl. 4:9-12; Roma 9:16; 16:20.
5. Ang espiritwal na kahulugan ng dalawang hukbo ay ang matibay na patotoo na higit pa tayong nakapananagumpay sa pamamagitan Niya na umibig sa atin ayon sa prinsipyo ng Katawan ni Kristo—8:37; 12:5; Deut. 32:30; Ecl. 4:9-12.
6. Kailangan ng Diyos ng isang bayan na kaisa Niya, isang bayan na nagpapasailalim sa Kanya, isinasagisag ng tinirintas na buhok (A. A. 1:11), at masunurin sa Kanya na may kaloobang laang umayon, isinasagisag ng leeg na may mga kuwintas ng mga hiyas (b. 10).

7. Kapag isinasaalang-alang natin kung paano makararating sa pinakamataas na rurok ng dibinong pahayag, hindi tayo dapat magtiwala sa ating sarili kundi dumepende sa Panginoon bilang pag-ibig, kapangyarihan, at awa upang gawin tayong mga sisidlan ng awa, karangalan, at kaluwalhatian—Roma 9:16, 21-23; A. A. 8:5-6.

© 2026 Living Stream Ministry